

LA OPINIÓN

PERIÓDICO DEMOCRÁTICO

Número suelto 10 ets. : Saldrá todos los domingos : Trimestre 1'50 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico, se publican bajo la exclusiva responsabilidad de sus autores.

Redacción y Administración
PLAZA GANADO, 37

No se devuelven los originales

Política • Literatura • Artes • Ciencias • Teatros • Deportes • Anuncios

NUESTRO HOSPITAL

■ ■ ■ ■ ■

Hablemos hoy de: Hospital, del triste y pobre Hospital de esta villa, y así cumpliremos la misión que nos impusimos al constituir este periódico.

Nuestro Hospital, mejor dicho, el Hospital de nuestros pobres y enfermos, no reúne las condiciones higiénicas indispensables para esta clase de establecimientos benéficos, pues sus celdas son húmedas y oscuras; el aire y el sol no penetran nunca en su interior para su ventilación.

Nuestro Hospital se halla abandonado, no tiene amparo ni protección de nadie.

La subvención que el Ayuntamiento da al Hospital es irrisoria.

Los *caritativos* de Granollers no se acuerdan de la miseria en que están sumidos aquellos seres albergados en aquel solitario edificio.

Los ricachos de Granollers no se preocupan de nada y cuando mueren ni siquiera tienen un recuerdo para los que sufren, para los que carecen de salud, de dinero y de familia, o sea de los medios indispensables a la vida humana.

La bondadosa y caritativa Madre Superiora del Hospital no sabe como arreglárselas para dar de comer a tantos infelices, llegando al extremo de sacrificar sus propios bienes.

Los adinerados, los acaudalados, los hacendados y opulentos propietarios de Granollers podrían imitar el ejemplo del señor Sanpere, quién se ha gastado una fabulosa cantidad para entregar a su pueblo un edificio que perpetuará su memoria.

Esperamos habrá alguien se interese para la construcción de un nuevo Hospital más sano, más alegre y espacioso en un lugar más seco y pintoresco donde el aire purificador y los rayos del sol penetren en el interior de sus habitaciones.

¡Piedad para los pobres desamparados!

La Marxa de Chopin

Als meus amics, els germans Coma

Fa molt pocs dies l'he sentida, per centèsima volta tal vegada; però, aquesta, m'va entrar fins dins de tot del fons de l'ànima.

M'explicaré: Feien uns funerals; una mare havia deixat, amb recansa, els seus fills, per anar-se a ajuntar amb son espós, complerta ja sa missió an aquesta terra; i els fills, amb la demés família i els amics i coneguts s'aplegaven pera demanar a Déu l'entrada a la mansió dels Justos, de la que fou l'amor més sant de tots els amors: l'amor de mare. ¡Com si les mares podessin tenir barrada la porta del Cell!

Jo també hi era. Vaig fer molt d'hora i sol; a l'església, vaig anar contemplant els preparatius pera la sagrada cerimònia. ¡Quina solitud més grandiosa! ¡Quina magestat més corprendora! Uns escolans, inquietos, entrant com a llur casa, sense treure-s la gorra fins a l'anar a pujar les escales del presbiteri; el campaner, baixant a correuita de fer el toc de convit, per encendre els ciris dels altars; els dos vicaris i el senyor Rector, apressats per ésser puntuals

a l'acte, s'endinzaven a la sagristia, ont els esperaven els demés clergues de la Comunitat; l'ofertor, amb els paquets de candeles i recordatoris, deixant-ho sota la trona, amb la més bona fe del món; l'organista i l'escolania pujant amb certa gatzara silenciosa, cap al chor, bo i afinant-se les góles... Tot aixó, revestit de certa magestat, entre ombres, fent el més poc soroll possible. I jo allí, sol, entre els sants, que m miraven encuriósits.

En tant, la corda de la campana d'assenyalar, feia contorsions extranyes en la capella fonda, com si un ser misteriós la removés d'una manera vertiginosa: era que, desde dalt, tocaven a missa, i la corda ¡pobreta! havia d'obeir forçosament la ma que, per mi, resultava invisible i misteriosa a la vegada.

I's varen obrir de bat a bat les portes de la Casa del Senyor; i va entrar la família, endolada de cor i de roba, i els veïns i els amics, i l'església's va omplir. Allavors van tocar les deu i's començà la cerimònia religiosa amb la més exacte puntualitat.

Els cants, severs, dels clergues; els afinats de l'escolania i les notes de l'orga, magestuoses i sentides, omplien l'espai; els llums, brillant com estels en nit serena, il·luminaven el rostre

dels que resaven, cada hù a sa manera; la boira d'encens enlairant-se amunt, amunt sempre, fins a esvair-se; la nau, ressonant al repercutir-hi els clams greus, estridents, dolços dels celebrants i cantors, feia un devassall d'armonies místiques, i tot, tot, en conjunt, deia a l'ànima el més enllà desconegut i misteriós dels que no creuen; pintava amb vius colors el cel dels creients, amb tot l'encís i totes les dolçors de la somniada ditxa celestial.

De cop, apunta en les notes de l'orga l'inspirada *Marxa* que ha immortalitzat al gran músic-poeta (perquè poeta, a més de músic, havia d'ésser el que conjuminà aquelles armonioses notes, aquelles melodies tant belles, tant inspirades, aquelles dolçors i aquelles aspreses, en les que s'hi veu, en les que s'hi toca la mort, amb tots els seus dolors, i llàgrimes, i amargures, tant intensament sentides); i escoltant, escoltant, hi veia la lluita de la mare, al deixar els fills, en l'hora suprema de l'agonia; l'esglai, imprès en els ulls dels fills, al sentir l'inafausta nova, per ells inesperada; les llàgrimes vessades al contemplar el cos fret de la que els havia portat en ses éstranyes; el bategar del cor, que amb el panteig del morir-els hi deia que la miraven per darrera vegada; el petó, l'últim petó,